

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 28C/34/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2318207372
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Detvaiová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2019:2318207372.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudkyňou JUDr. Evou Detvaiovou, v právnej veci žalobcov: 1. V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XX, I. B., 2. S. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. Q. XX, I. B., obaja zast.: Mgr. Ivica Šišoláková, advokátka so sídlom Minárčiných 888/30, Brezová pod Bradlom, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, konajúca na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, Bratislava, IČO: 47 258 713, zast.: Advokátska kancelária Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, o žalobe na obnovu konania o návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobcov v 1. a v 2. rade zamietá.
- II. Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia v 1. a 2. rade sa podanou žalobou domáhali, aby súd povolil obnovu konania č.k. XXC/XX/XXXX a v obnovenom konaní návrh žalobcu BNP PARIBAS PERSONEL FINANCE SA zamietol v celom rozsahu a zaplata náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že konanie vedené Okresným súdom Galanta pod č.k. XXC/XX/XXXX, v ktorom žalobcovia v I. a 2. rade vystupovali v pozícii žalovaných a žalovaný ako žalobca, bolo právoplatne skončené dňa 2.10.2015 rozsudkom zo dňa 11.8.2015 (mimo lehoty na plnenie), v spojení s uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 17.9.2018, ktorými boli žalovaní zaviazaní na zaplata sumy vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplata; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplata a nahradenie trov konania vo výške 1.383 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 947,47 Eur k rukám právneho zástupcu. Súd priznal žalobcovi v pôvodnom konaní uplatnený nárok, ktorý vychádzal zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 2.8.2011 (správne 18.8.2011) a zo Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 16.3.2011 (správne 14.4.2011). I napriek tomu, že je zreteľné, že nárok žalobcu bol uplatnený na základe spotrebiteľskej zmluvy a poskytnutia spotrebiteľského úveru, súd v rámci dokazovania a ani pri svojom rozhodovaní neskúmal a nezohľadňoval, či zmluvy predložené zo strany žalobcu, na základe ktorých si uplatňoval žalovaný nárok neobsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, resp. či obsahujú všetky náležitosti v zmysle § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch alebo či niektoré ustanovenia v nich obsiahnuté nie sú absolútne neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Na tieto skutočnosti mal súd prihliadať aj bez návrhu alebo námietky žalovaných, keďže išlo o spor týkajúci sa spotrebiteľskej zmluvy, kde žalovanými boli spotrebiteľia ako „slabšia strana“, ktorej zákon priznáva zvýšenú ochranu. V prípade, ak by súd na tieto skutočnosti prihliadol bol by dospel minimálne k záveru,

že: a) Dohoda o revolvingovom spotrebiteľskom úvere podľa písm. C Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.3.2011 je vynúteným právnym úkonom, začleneným do Zmluvy o spotrebiteľskom úvere bez vôle dlžníka, pričom podmienky jeho poskytnutia vyznievajú prinajmenšom zmätočne, ak sa uvádza, že ide o spotrebiteľský úver na dobu neurčitú, ktorý je ale potrebné splatiť v 12 mesačných splátkach. Predmetná zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy a s prihliadnutím na dohodu o výške úrokovej sadzby 26,28% je možné túto považovať za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. keďže niekoľkonásobne prevyšuje výšku úrokových sadzieb uplatňovaných bankami pri úveroch rovnakého druhu v danom období, b) Zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.8.2011 neobsahuje náležitosti podľa § 9 zák. č. 129/2010 Z.z. platného v čase uzavretia zmluvy, v dôsledku čoho je potrebné spotrebiteľský úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, c) text oboch zmlúv je písaný drobným, takmer nečitateľným písmom (nekalá obchodná praktika), d) obe zmluvy obsahujú dohodu o zrážkach zo mzdy, čo sa považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku, e) výpoveď zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXX zo dňa 12.8.2013 je pravdepodobne neplatná, nakoľko všeobecné obchodné podmienky neumožňujú pri zmluve o spotrebiteľskom úvere výpoveď zo zmluvy (viď čl. III bod 6.1), f) výška uplatneného nároku zo strany veriteľa je nesprávna, nakoľko veriteľ započítaval plnenia dlžníka a spoludlžníka podľa čl. III bod 4.1, čo je v rozpore s ust. Občianskeho zákonníka. Ďalšie neprijateľné zmluvné podmienky sú uvedené v odpovedi Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 25.7.2018 na žiadosť žalobcu v I. rade o posúdenie, či predložené zmluvy o poskytnutí spotrebiteľských úverov obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky. V prípade, ak by súd v konaní vedenom pod č.k. XXC/XX/XXXX vzal do úvahy existenciu neprijateľných zmluvných podmienok, nekalých obchodných praktík a neplatných zmluvných dojednaní, nebol by žalobcovi v uvedenom konaní priznaný ním uplatnený nárok. S prihliadnutím na vyššie uvedené je daný dôvod na obnovu konania podľa § 397 písm. a) CSP, nakoľko sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. V súvislosti s naplnením dôvodu na obnovu konania žalobcovia poukázali na rozhodnutie Krajského súdu Prešov. č.k. XCo/XX/XXXX zo dňa 23.06.2016, v odôvodnení ktorého sa rieši otázka zásady „ignorantia iuris non excusat“, ako aj či neprihliadnutie súdu na existenciu neprijateľných zmluvných podmienok je dôvodom na obnovu konania. Žalobcovia podľa § 406 CSP poukazujú na to, že žaloba o obnovu konania je podaná ako v objektívnej, tak aj v subjektívnej lehote. Subjektívna lehota začala plynúť najskôr dňom 25.7.2018, kedy sa žalobcovia dozvedeli o skutočnosti, že zmluvy, na základe ktorých súd priznal právnomu nástupcovi veriteľa právo na plnenie, obsahujú neprijateľné (neplatné) zmluvné podmienky. Súčasťou žaloby bol aj návrh žalobcov podľa § 412 ods. 1 CSP na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku, nakoľko je zrejmé, že v súčasnej dobe sú žalobcovia povinní poskytnúť žalovanému plnenie, ktoré mu vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti neprináleží, pričom vzhľadom na možnosť žalovaného uspokojiť túto pohľadávku v exekučnom konaní a výšku priznaného nároku, by zamietnutie návrhu žalobcov o odloženie vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí mohlo mať, pre žalobcov nepriaznivé existenčné dôsledky.

2. Žalobcovia k žalobe pripojili listinné dôkazy, a to rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 11.8.2015, uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn.: XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 17.9.2018, stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 25.7.2018.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 4.3.2019 a navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodnú, nakoľko v danom prípade je obnova konania neprípustná. V právnej veci žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA (žalovaný v tomto spore, pôvodne jeho právny predchodca CETELEM SLOVENSKO a.s.) proti žalovaným 1. V. S., 2. S. H. (žalobcovia v 1. a 2. rade v tomto spore) o zaplatenie 23.057,47 Eur s prísl., vedenej pred Okresným súdom Galanta pod sp. zn. XXC/XX/XXXX, bol dňa 11.8.2015 vydaný rozsudok č.k. XXC/XX/XXXX-XXX. Uvedeným rozsudkom súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplatenia; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplatenia, a nahradiť trovy konania vo výške 1.383 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 947,47 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, to všetko v 200 Eur mesačných splátkach počnúc mesiacom september 2015 do zaplatenia, keď každá splátka bude splatná do 20. dňa v mesiaci a nezaplatením jednej splátky zročným sa stáva celý dlh. Odvolanie podal výlučne žalovaný (žalobca v pôvodnom súdnom konaní), a to iba v časti lehoty na plnenie (časti týkajúcej sa povolenia

splácať záväzkov v splátkach). Dňa 31.10.2017 bolo vydané uznesenie Krajského súdu v Trnave, č.k. XXCo/XXX/XXXX-XXX, ktorým odvolací súd rozhodol nasledovne: I. V konaní sa pokračuje s BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, ako žalobkyňou. II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie ruší a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. III. Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ruší. Následne bolo dňa 27.6.2018 vydané uznesenie Okresného súdu Galanta, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX, ktorým súd rozhodol nasledovne: I. Žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi (žalovanému v tomto spore) sumu vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplataenia; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplataenia, a nahradiť trovy konania vo výške 1.383 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 947,47 Eur k rukám právneho zástupcu žalobcu, a to všetko v mesačných splátkach po 500 Eur vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku, s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. II. Žalobca má voči žalovaným právo na náhradu trov konania v celom rozsahu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.2018. Podľa § 397 ods. 1 písm. a) CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak súd tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Žalovaný má za to, že v tomto prípade obnovu konania nie je prípustná. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, pričom v tomto prípade návrh na obnovu konania smeruje voči právoplatnému rozsudku, ktorý bol žalovaným (v danom prípade žalobcom v 1. a 2. rade) riadne doručený, a voči ktorému žalobcovia v 1. a 2. rade v postavení žalovaných nepodali odvolanie v zákonom stanovenej lehote. V danom prípade žalobcovia v 1. a 2. rade neuviedli žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania, ktoré by bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom súdnom konaní. Z tohto dôvodu teda obnovu konania prípustná nie je. Žalobcovia (žalovaní v 1. a 2. rade v pôvodnom konaní) mali možnosť podať proti rozsudku Okresného súdu Galanta odvolanie a v tomto odvolaní uviesť všetky skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktorými spochybňujú nárok žalovaného (žalobcu v pôvodnom konaní). Skutočnosť, že žalobcovia v zákonom stanovenej lehote nepodali voči rozsudku odvolanie, má za následok, že žalobcovia sami zavinili, že v pôvodnom konaní (skončenom právoplatným rozsudkom) nemohli použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania. Dôvod obnovy konania podľa § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa totižto vzťahuje len na tie prípady, ak strana nemohla skutočnosti, rozhodnutia a dôvody týkajúce sa strán a predmetu konania použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny. V žalobe na obnovu konania sa však žiadne takéto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania nenachádzajú a ani nie sú uvedené; dokonca treba podotknúť, že v žalobe na obnovu konania nie sú uvedené žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by žalobcovia v postavení žalovaných v pôvodnom súdnom spore nemohli použiť bez svojej viny. Žalobcovia v žalobe o obnovu konania neuvádzajú žiadne skutočnosti, s ktorými sa nemohli oboznámiť v čase, kedy im plynula lehota na podanie odvolania, a ktoré by mohol uviesť v odvolaní. Ak tak neučinili, je len ich subjektívnym zavinením, že ich v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 23C/88/2015 nepoužili. V tomto smere je návrh na obnovu konania neúplný a na § 397 ods. 1 písm. a) CSP odvoláva bez bližšej identifikácie. Na podporu svojho tvrdenia žalovaný poukazuje aj na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že „Nemožnosť použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní (§ 228 ods. 1 písm. a) OSP) sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu.“ Žalovaný opakovane uvádza, že žalobcovia (žalovaní v 1. a 2. rade v pôvodnom konaní) mali možnosť označiť, resp. predložiť akékoľvek skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, a to využitím inštitútu odvolania voči rozsudku, na podanie ktorého mali zákonom stanovenú lehotu 15 dní. Obdobne to konštatuje aj odborná verejnosť, keď uvádza, že „Vzhľadom k tomu, že žalobou na obnovu konania môže jej navrhovateľ uplatňovať len také skutočnosti alebo rozhodnutia, ktoré nemohol použiť bez svojej viny v pôvodnom konaní, a pretože o nedostatku tohto procesného zavinenia nie je možné hovoriť tam, kde nebol podaný odpor (námietky), bude možné povoliť obnovu konania z dôvodu uvedeného v § 228 ods. 1 písm. a) len vtedy, ak sú tu nové skutočnosti, ktoré navrhovateľ obnovy konania nemohol použiť do uplynutia lehoty na podanie odporu alebo námietok (napr. preto, že o nich nevedel), alebo ak neskoršie rozhodnutie príslušného orgánu, o ktorom sa navrhovateľ dozvedel po uplynutí lehoty na podanie odporu (námietok), rieši predbežnú otázku vo veci, v ktorej bol súd viazaný rozhodnutím iného orgánu (§ 135

ods. 1) alebo v ktorej bol povinný z rozhodnutia iného orgánu vychádzať (§ 135 ods. 2). Neobstojí ani list Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 25.7.2018, pomenovaný ako „Odpoveď na žiadosť“, na ktorý žalobcovia v žalobe odkazujú. Stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR nemá záväzný charakter a je len odporúčaním, čo napokon vyplýva zo samotného stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR. Žalovaný poukázal na záver súdnej praxe, podľa ktorého „Právny názor na výklad zákona vyslovený iným orgánom (Ústavným súdom, ministerstvom a pod.) než procesným súdom, ktorý prejednal vec v rámci svojej právomoci, nie je spôsobilý dôvod obnovy konania.“

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení ďalej uvádza, že žalobcovia v žalobe na obnovu konania neuviedli žiadne skutočnosti, z ktorých vyplýva preukázanie včasnosti podania žaloby na obnovu konania. Žalovaný preto namieta, že žaloba na obnovu konania bola podaná včas, v zákonom stanovenej trojmesačnej subjektívnej lehote a trojročnej objektívnej lehote. V zmysle § 403 ods. 1 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Podľa § 403 ods. 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Žaloba o obnovu konania bola podaná dňa 4.10.2018. Rozsudok Okresného súdu Galanta 11.8.2015, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX nadobudol právoplatnosť v časti priznaného plnenia dňa 2.10.2015. Uvedené vyplýva z bodu 3. odôvodnenia uznesenia Okresného súdu Galanta zo dňa 27.6.2018, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX. Je zrejmé, že k podaniu žaloby o obnovu konania došlo jednoznačne po uplynutí trojročnej objektívnej lehoty, ktorá uplynula dňa 2.10.2018 (žaloba bola podaná dňa 4.10.2018). Keďže táto lehota je objektívnej povahy, ktorá je zákonnou lehotou, nie je ju možné skrátiť, predĺžiť, ani odpustiť jej zmeškanie. Žalovaný má za to, že v danom prípade uplynula aj subjektívna premĺčacia doba, ktorá taktiež mala začať plynúť okamihom právoplatnosti rozsudku a uplynula dňa 2.1.2016. V danom prípade nie sú splnené žiadne zákonom predpokladané a stanovené dôvody prípustnosti obnovy konania. Žalobcovia neuviedli žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania, ktoré by bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre nich priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Treba prihliadať aj na to, že žalobcovia v zákonom stanovenej lehote nepodali odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.08.2015, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorý je prípustný len v určitých, výnimočných, zákonom vymedzených prípadoch. V danom prípade však podmienka prípustnosti obnovy konania, na ktorú žalobcovia poukazovali, nebola naplnená.

5. Žalobcovia v 1. a 2. rade vo svojom vyjadrení zo dňa 16.4.2019 zotrvali na podanej žalobe a považujú ju za opodstatnenú. Žaloba o obnovu konania bola Okresnému súdu Galanta doručená dňa 2.10.2018, o čom predložili dôkaz a teda námietku uplynutia objektívnej lehoty na podanie žaloby o povolenie obnovy konania považujú za neopodstatnenú. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty viažu na oznámenie Komisie o neprijateľných zmluvných podmienkach v zmluve, kedy sa žalobcovia prvý raz dozvedeli o tom, že rozhodnutie, ktoré ich zaväzuje nie je správne. V pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Galanta, č.k. XXC/XX/XXXX súd rozhodoval o nárokoch žalovaného, ako žalobcu, vyplývajúcich zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalovaní neboli v predmetnom konaní právne zastúpení a ako od priemerných ľudí nie je možné od nich spravodlivo požadovať takú úroveň právnych znalostí, aby mohli spoľahlivo rozpoznať, či v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere sú alebo nie sú obsiahnuté neprijateľné zmluvné podmienky alebo či veriteľ nepoužil nekalé obchodné praktiky a v plnej miere sa spoľahli na spravodlivosť rozhodnutia súdu, od ktorého sa znalosť práva očakáva (zásada iura novit curia). Práve z uvedeného dôvodu nezalosti a slepej dôvery v správnosť súdneho rozhodnutia ani nevyužili možnosť opravného prostriedku. Pritom už v čase vynesenia rozhodnutia súdom prvého stupňa boli v platnosti právne normy a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré priamo stanovili povinnosť orgánom súdnej moci prihliadať na oslabené postavenie spotrebiteľa a ex offio chrániť spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami a nekalými obchodnými praktikami. Do pozornosti dávame najmä § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

6. Pokiaľ ide o prípustnosť obnovy konania v predmetnej veci, žalovaní vo vyjadrení citovali z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, č.k. XCo/XX/XXXX, ktoré priložili k podanej žalobe a s obsahom ktorého sa v plnom rozsahu stotožňujú a v rámci argumentácie na jeho odôvodnenie poukazujú. Skutočnosť, že súd neprihliadol ex offio na neprijateľné zmluvné podmienky v zmluve o úvere, v dôsledku čoho vyniesol rozhodnutie v neprospech spotrebiteľa v priamom rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ, považujú žalobcovia za dôvod na obnovu konania, pričom v samotnej žalobe sú príkladmo vymenované niektoré z nich. S prihliadnutím na vyššie uvedenú argumentáciu majú žalobcovia za to, že obnova konania

XXC/XX/XXXX je z pohľadu nápravy právoplatného rozhodnutia, ktoré priznáva žalovanému plnenie v rozpore so zákonom nielen prípustná, ale dokonca nevyhnutná pre naplnenie litery zákona a nápravu stavu, ktorú zapríčinil súd nerešpektovaním svojich povinností.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.7.2019 opakovane uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú, a z tohto dôvodu žiada, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol, nakoľko v danom prípade nie je obnova konania prípustná. Vo vyjadrení znovu uviedol, že žalobcovia v 1. a 2. rade voči rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.8.2015, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX odvolanie nepodali. Žaloba na obnovu konania je mimoriadnym opravným prostriedkom a „predstavuje zákonom povolenú odchýlku od zásadnej požiadavky, ktorou je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatných rozhodnutí. Obnova konania však nie je generálne použiteľná a možno ju povoliť len vo výnimočných prípadoch. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov totiž vychádza z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte (čl. 1 ods. 1 ústavy) narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.“ (uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 285/2015 zo dňa 10.6.2015, str. 6). V danom prípade však podmienka prípustnosti obnovy konania, na ktorú žalobcovia poukazovali, nebola naplnená, keďže žalobcovia nevyčerпали riadne opravné prostriedky. Odvolanie podal výlučne žalovaný (žalobca v pôvodnom súdnom konaní), a to iba v časti lehoty na plnenie (časti týkajúcej sa povolenia splácať záväzkov v splátkach). Argumentácia žalobcov o zachovaní trojročnej objektívnej lehoty na podanie žaloby na obnovu konania je bezpredmetná, keďže subjektívna lehota, ktorá je trojmesačná, začala plynúť právoplatnosťou rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11.8.2015, č.k. XXC/XX/XXXX-XXX, v časti priznaného plnenia, t.j. začala plynúť 2.10.2015 a uplynula 2.1.2016. Podľa § 397 ods. 1 písm. a) CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak súd tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Subjektívna lehota plynie v danom prípade od právoplatnosti rozsudku, keďže dôvod obnovy konania podľa § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa vzťahuje len na tie prípady, ak strana nemohla skutočnosti, rozhodnutia a dôvody týkajúce sa strán a predmetu konania použiť v pôvodnom konaní bez svojej viny. V tomto prípade teda dochádza k totožnému začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty na uplatnenie žaloby na obnovu konania. Všetky skutočnosti, ktoré žalobcovia uvádzajú v žalobe o obnovu konania, mohli uviesť aj pri podaní odvolania. Ak tak neučinili, je len ich subjektívnym zavinením, že ich v konaní vedenom pred tunajším súdom pod sp. zn. 23C/88/2015 nepoužili. V tomto smere je návrh na obnovu konania nedôvodný a na § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa odvoláva bez bližšej identifikácie. Na podporu svojho tvrdenia žalovaný poukazuje aj na ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že „Nemožnosť použiť skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy bez svojej viny v pôvodnom konaní (§228 ods. 1 písm. a) OSP) sa rozumie nemožnosť vykonať dokazovanie v súdnom konaní alebo nemožnosť označiť či predložiť tieto skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy účastníkom konania voči súdu. (R 19/1975)

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 29.10.2019. Právna zástupkyňa žalobcov v 1. a 2. rade sa na pojednávaní v celom rozsahu pridrжала písomných podaní, a to ako samotnej žaloby, tak aj vyjadrenia k vyjadreniu žalovaného. Uviedla, že návrh je dôvodný, nakoľko rozhodnutím v pôvodnom konaní bolo žalovanému priznané plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom. V pôvodnom konaní súd nerešpektoval svoju prieskumnú povinnosť a nezohľadnil, či sa v zmluve nachádzajú neprijateľné zmluvné podmienky. Argumentáciu v celom rozsahu opiera o rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, č. k. XCo/XX/XXXX, ktorý rozhodol v obdobnej veci. Žaloba bola podaná s dodržaním objektívnej aj subjektívnej lehoty a žiadala, aby súd rozhodol v zmysle petitu uvedeného v žalobe.

9. Právny zástupca žalovaného sa na pojednávaní taktiež pridrжал písomných vyjadrení s tým, že podľa žalovaného dôvody na obnovu konania nie sú naplnené. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré by žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní. Žalovaný je toho názoru, že nebola splnená ani subjektívna, ani objektívna lehota, a opak sa žalobcovi nepodarilo preukázať. Podľa ustanovenej judikatúry by sa dôvody na obnovu konania mali posudzovať skôr reštriktívne a preto sa žalovaný pridržiava svojho petitu a to, že žaloba je nedôvodná.

10. Právna zástupkyňa žalobcov v záverečnej reči uviedla, že na podanom návrhu trvá a pokiaľ ide o predbežné právne posúdenie zo strany súdu, ktoré sa odvoláva na to, že žalobcovia v pôvodnom konaní svoj záväzok uznali uviedla, že v danom konaní bola zápisnica diktovaná zo strany sudcu. Žalobcovia si boli vedomí iba toho, že zmluvu o úvere uzavreli, že žalovaný poskytol plnenie a teda nejaký záväzok

im vyplýva, avšak vzhľadom na svoju kvalifikáciu, vzdelanie a schopnosti priemerného človeka neboli schopní posúdiť v akom rozsahu a teda iba prítakávali názoru súdu, ktorému dôverovali, ktorý si však svoju prieskumnú povinnosť nesplnil.

11. Právny zástupca žalovaného sa v záverečnej reči pridržiaval svojich predchádzajúcich vyjadrení a dodal, že v pôvodnom konaní žalovaní nevyužili a nepodali opravný prostriedok, pričom v tejto skutočnosti im nič nebránilo.

12. Súd vykonal dokazovanie oboznámením predložených listinných dôkazov a pripojeným spisom tunajšieho súdu sp. zn.: 23C/88/2015 a zistil nasledovný skutkový stav: právny predchodca žalovaného (v pôvodnom konaní v postavení žalobcu) podal proti žalobcovom (v pôvodnom konaní v postavení žalovaných) dňa 5.6.2014 na tunajšom súde návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa domáhal zaplata sumy vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplata; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplata a nahradenie trov konania. Nárok uplatnil na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 2.8.2011 a 16.3.2011, ktorú uzavrel právny predchodca žalovaného so žalovanými ako dlžníkmi. Nakoľko žalovaní napriek výzvam splácať poskytnutý úver riadne a včas nespĺnili, žalovaný uplatnil svoj nárok na súde. Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 11.8.2015. Žalobca v 1. rade na pojednávaní uplatnený nárok uznal čo do dôvodu a výšky a uviedol, že je ochotný dlh splácať v mesačných splátkach vo výške 200 Eur, počnúc mesiacom september 2015. Vo svojej výpovedi zároveň uviedol, že úver prestal splácať z dôvodu, že stratil zamestnanie, kde dlhodobo pracoval avšak v čase rozhodnutia už bol znovu zamestnaný. Taktiež uviedol, že má úvery aj u ďalších dvoch nebankových subjektov a pri jednom ručí domom. Žalobkyňa v 2. rade sa pojednávania nezúčastnila, predvolanie neprevzala v úložnej lehote. Na pojednávaní súd rozhodol rozsudkom, ktorým žalobnému návrhu vyhovel a žalovaných v 1. a 2. rade zaviazal spoločne a nerozdielne na zaplata sumy vo výške 23.057,47 Eur spolu so zmluvným úrokom vo výške 12,48% ročne zo sumy 23.080,86 Eur od 2.8.2013 do zaplata; 21,96% ročne zo sumy 1.347,46 Eur od 16.7.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 21.509,16 Eur od 1.11.2013 do zaplata, s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 1.548,31 Eur od 1.10.2013 do zaplata a nahradenie trov konania vo výške 1.383 Eur a trov právneho zastúpenia vo výške 947,47 Eur k rukám právneho zástupcu, všetko v 200 eurových mesačných splátkach počnúc mesiacom september 2015 do zaplata, keď každá splátka bude splatná do 20. dňa v mesiaci a nezaplatením jednej splátky zročným sa stáva celý dlh.

13. Proti rozsudku, v časti výroku týkajúceho sa povolenia splácať dlh v splátkach podal odvolanie právny predchodca žalovaného. Žalobcovia odvolanie nepodali, avšak vyjadrili sa k podanému odvolaniu. Vo vyjadrení k odvolaniu obaja uviedli, že pôvodná výška splátok bola 360 Eur mesačne, ktorú nedokázali splácať a tak sa dostali do zložitej situácie nesplácania alebo len čiastočného splácania dlhu. Súd určil výšku splátok 200 Eur mesačne, ktorú splácajú, čo je viac ako 50% pôvodnej splátky, a to je maximum čo môžu splácať, aby sa znovu nedostali do platobnej neschopnosti. Súd zohľadňoval výšku príjmu aj všetky výdavky a pohľadávky a preto určil výšku splátok 200 Eur mesačne pre zaplata dlhu.

14. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave tak, že v konaní sa pokračuje zo žalovaným a v napadnutej časti rozsudku - lehoty na plnenie odvolacích súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prevej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tunajší súd vo veci rozhodol uznesením sp. zn.: 23C/88/2015-185 dňa 27.6.2018, ktorým zmenil výšku mesačných splátok z 200 Eur na 500 Eur a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu.

15. Rozsudok sp. zn.: 23C/88/2015-105 v časti istiny a príslušenstva nadobudol právoplatnosť dňa 2.10.2015 a uznesenie sp. zn.: XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 27.6.2018 o povolení splácať dlh v splátkach vo výške 500 Eur nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.2018.

16. Zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 25.7.2018 adresovaného žalobcovi v 1. rade vyplýva, že odbor ochrany spotrebiteľa posúdil na základe jeho žiadosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty zo dňa 18.8.2011 a 14.4.2011, uzavretých s právnym predchodcom žalovaného s tým, že uviedol, že sa jedná o spotrebiteľské zmluvy, ktoré majú charakter vopred pripravených zmlúv, ktoré veriteľ opakovane uzatvára a používa vo vzťahu

k neurčitému okruhu spotrebiteľov a ktorých obsah nemá spotrebiteľ možnosť ovplyvniť. Zmluvy podľa ich názoru neobsahujú napr. náležitosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 9 ods. 2 z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, vzhľadom k čomu sa úvery poskytnuté na základe týchto zmlúv môžu považovať podľa ustanovenia § 11 uvedeného zákona za bezúročné a bez poplatkov. V stanovisku sa zároveň uvádza upozornenie, že určenie, že je úver bezúročný a bez poplatkov závisí výlučne od posúdenia a rozhodnutia súdu, a to najmä s poukazom na uznesenie NS SR zo dňa 22.2.2018, č.k. 3Cdo XXX/XXXX. V závere stanoviska sa uvádza, že stanovisko je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter. Právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd, na ktorý sa má právo obrátiť, ktorý je vo svojom rozhodovaní nezávislý, a preto právny názor obsiahnutý v tomto stanovisku pre neho nie je záväzný.

17. Žalobcovia v žalobe uviedli, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedeli zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti dňa 25.7.2018.

18. Podľa § 397 písm. a) CSP proti právoplatnému rozsudku je prípustná žaloba na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré ten, kto podal žalobu na obnovu konania, bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu priviesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

19. Podľa § 399 CSP žaloba na obnovu konania nie je prípustná proti rozhodnutiu, ktorého zmenu alebo zrušenie možno dosiahnuť inak.

20. Podľa § 400 CSP, žalobu na obnovu konania môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

21. Podľa § 403 ods. 1 a 2 CSP žaloba na obnovu konania sa podáva v lehote troch mesiacov, odkedy sa ten, kto podal žalobu na obnovu konania, mohol dozvedieť o dôvode obnovy, alebo odo dňa, keď ho mohol uplatniť. Žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote troch rokov od právoplatnosti rozhodnutia.

22. Podľa § 406 CSP v žalobe na obnovu konania sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie označenie rozhodnutia, proti ktorému smeruje, v akom rozsahu sa napáda, dôvody obnovy konania, skutočnosti, ktoré svedčia o tom, že žaloba je podaná včas, dôkazy, ktorými sa má dôvodnosť žaloby preukázať, ako aj to, čoho sa domáha ten, kto obnovu konania navrhuje.

23. Podľa § 411 ods. 1 CSP rozsahom a dôvodmi žaloby na obnovu konania je súd viazaný.

24. Podľa § 412 ods. 1 CSP súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

25. Podľa § 414 CSP, ak súd žalobu na obnovu konania neodmietne, rozhodne rozsudkom, či obnovu konania povolí alebo zamietne.

26. Uznesením sp. zn.: 28C/34/2018-22 zo dňa 22.1.2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.2.2019, súd zamietol návrh žalobcov na odklad vykonateľnosti rozsudku sp. zn.: 23C/88/2015-105 zo dňa 11.8.2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.10.2015 v spojení s uznesením sp. zn.: XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 27.6.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.7.2018.

27. Súd sa v prvom rade zaoberal uplatneným dôvodom na obnovu konania, ktorým bol viazaný.

28. Žalobcovia v 1. a 2. rade v podanej žalobe tvrdili, že dôvodom pre povolenie obnovy konania je to, že sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré nemohli žalobcovia bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní, pričom za takéto skutočnosti považovali stanovisko vydané Ministerstvom spravodlivosti SR dňa 25.7.2018, ktoré na podnet žalobcu v 1. rade posudzovalo spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli podkladom pre konanie sp. zn. 23C/88/2015. V tomto stanovisku Ministerstvo spravodlivosti SR vyslovilo svoj právny názor ohľadom bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv s poukazom na § 9 a § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. Predmetné stanovisko je však len právny názor inej inštitúcie (nie súdu), pričom v jeho závere sa uvádza, že je len odporúčaním

a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter a právomoc rozhodovať konkrétne spory má súd. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v súlade s § 397 ods. 1 písm. a) CSP sa musí jednáť o také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré existovali v čase pôvodného konania (čo vyplýva z toho, že ich bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom konaní), čo v danom prípade naplnené nie je, keďže stanovisko Ministerstva spravodlivosti v čase pôvodného konania neexistovalo. Zároveň je potrebné uviesť, že predmetné stanovisko pre svoj nezáväzný charakter nemôže privodiť pre žalovaných priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

29. Súd sa nestotožnil so závermi Krajského súdu v Prešove č.k. XCo/XX/XXXX zo dňa 23.6.2016, na ktorý poukázali žalobcovia. Tomuto konaniu na Krajskom súde v Prešove predchádzalo vydanie platobného rozkazu okresným súdom, avšak v právnej veci prejednáwanej na tunajšom súde pod sp. zn.: XXC/XX/XXXX, nebol vydaný platobný rozkaz ale bolo vo veci nariadené pojednávanie. Na pojednávaní žalobca v 1. rade uznal dlh čo do dôvodu a výšky, navyše uviedol, že dlh nesplácal len pre to, že prišiel o zamestnanie. Tvrdenie právnej zástupkyne žalobcov vo vzťahu k uznaniu dlhu žalobcom v 1. rade ohľadom diktovania zápisnice zo strany sudcu považuje za účelové a ničím nepodložené. V tejto súvislosti súd poznamenáva, že aj keď sú podľa tvrdení právnej zástupkyne žalobcov žalobcovia „priemerní ľudia“, neznamená to, že nie sú zodpovední za svoje konanie a bezdôvodne uznajú akýkoľvek dlh. Navyše žalobkyňa v 2. rade bola v konaní nečinná, nedostavila sa na pojednávanie a spolu so žalovaným nevyužili svoje právo podať voči rozsudku odvolanie. Ak by sa súd stotožnil s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove, resp. ostatnými rozhodnutiami, na ktoré žalobcovia poukázali znamenalo by to, že žalobcovia ako aj ostatní spotrebitelia nemusia niesť žiadne dôsledky za svoje konanie pri uzatváraní zmlúv, bránení svojich práv, podávaní opravných prostriedkov proti rozhodnutiam súdov. Takýto postup by bol v rozpore so zásadou rovnosti, so zásadou právo patrí bdelym - rozumej právo patrí tým, ktorí sa zaujímajú o svoje práva, princípom nikomu neškodiť, atď., ktoré by podľa názoru súdu mali platiť aj pre spotrebiteľov.

30. V tejto súvislosti súd uvádza, že žalobou na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia iné opravné prostriedky. Prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania. Súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že nevyužitie práva podať odvolanie voči rozhodnutiu z dôvodu dôvery správnosti súdneho rozhodnutia nemôže byť dôvodom na obnovu konania. Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, čo znamená, že na jej uplatnenie musia byť dané osobitné dôvody. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že žalobcovia v žalobe neuviedli žiadne skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu konania, ktoré by bez svojej viny nemohli použiť v pôvodnom súdnom konaní.

32. Súd na záver poznamenáva, že žaloba na obnovu konania bola podaná včas nakoľko bola podaná v objektívnej lehote 3 rokov, nakoľko bola podaná na súd dňa 2.10.2018, t.j. v lehote 3 rokov od právoplatnosti rozhodnutia. Vo vzťahu k dodržaniu subjektívnej lehoty súd uvádza, že sa nestotožnil s tvrdeniami žalobcov, že sa o skutočnostiach, ktoré podľa ich názoru odôvodňujú podanie žaloby na obnovu konania dozvedeli až 25.7.2018, nakoľko ako vyplýva zo spisu tunajšieho súdu sp. zn.: XXC/XX/XXXX, právna zástupkyňa žalobcov prevzala právne zastupovanie žalobcu v 1. rade vo veci 23C/88/2015 dňa 21.3.2018, žalobkyne v 2. rade dňa 7.5.2018 a zúčastnila sa pojednávania vo veci 23C/88/2015 dňa 9.5.2018. Právna zástupkyňa žalobcov už v tomto čase mala mohla a mala najneskôr v tento deň informovať žalobcov o skutočnostiach, ktorými odôvodňujú podanie žaloby a subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania im uplynula najneskôr dňa 9.8.2019. Keďže najneskorší moment podania žaloby na obnovu konania je moment 3 ročnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, žaloba napriek uplynutiu subjektívnej lehoty na obnovu konania bola podaná včas.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené súd žalobu na obnovu konania považoval za nedôvodnú a žalobu na obnovu konania zamietol.

34. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne

dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila.

35. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Žalovanému ako strane, ktorá mala v konaní úspech, súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Galanta.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis. V odvolaní sa popri uvedených všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne neplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa z.č. 233/95 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.